

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้อมาจากการตอบแบบสอบถามของผู้บริหาร จำนวน 62 คน และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ม.5) ที่เลือกเรียนตามแผนการเรียน วิชาอาชีพ จำนวน 350 คน จากโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 31 โรงเรียน มาวิเคราะห์ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ในโปรแกรม SPSS (STATISTICAL PACKAGE FOR THE SOCIAL SCIENCES) แล้วนำมาเสนอในรูปแบบตาราง และความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้พิจารณานำเสนอเป็น 2 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพ ของโรงเรียนตามความคิดเห็นของผู้บริหาร แบ่งออกเป็น 4 ตอน

- ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้บริหารผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 สถานภาพการดำเนินงานจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียน
- ตอนที่ 3 ปัญหาการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียน
- ตอนที่ 4 แนวทางในการแก้ปัญหาบางประการ

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความต้องการของนักเรียนที่มีต่อการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียน แบ่งออกเป็น 3 ตอน

- ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของนักเรียนผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการเลือกเรียนตามแผนการเรียนวิชาอาชีพ
- ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพระหว่างสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนกับความต้องการของนักเรียน

ผลของข้อมูลปรากฏดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนตาม
ความคิดเห็นของผู้บริหาร แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้บริหารผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้บริหารผู้ตอบแบบสอบถาม ปรากฏผลดัง
ตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 สถานภาพของผู้บริหารจำแนกตามเพศ

ตำแหน่ง ผู้บริหาร	เพศ		หญิง		รวม	
	ชาย	หญิง	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ	18	58.06	13	41.94	31	100
หัวหน้าหมวดวิชาอาชีพ	16	51.61	15	48.38	31	100
รวม	34	54.84	28	45.16	62	100

จากตารางที่ 2 จะเห็นว่า ผู้บริหารที่ตอบแบบสอบถามเป็นชายมากกว่าหญิง
เป็นชายร้อยละ 54.84 และเป็นหญิงร้อยละ 45.16

ตารางที่ 3 สถานภาพของผู้บริหารจำแนกตามอายุ

ตำแหน่งผู้บริหาร	ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ		หัวหน้าหมวดวิชา อาชีพ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 25 ปี	0	0	0	0	0	0
26 - 30 ปี	0	0	7	22.58	7	11.29
31 - 35 ปี	1	3.23	12	38.71	13	20.97
36 - 40 ปี	4	12.90	1	3.23	5	8.06
41 - 45 ปี	11	35.48	7	22.58	18	29.03
46 ปีขึ้นไป	15	48.39	4	12.90	19	30.65
รวม	31	100.00	31	100.00	62	100.00

จากตารางที่ 3 จะเห็นว่า ผู้บริหารที่ตอบแบบสอบถามมีอายุ 46 ปีขึ้นไป มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 30.65 ซึ่งมีจำนวนใกล้เคียงกับผู้บริหารที่มีอายุระหว่าง 41 - 45 ปี และผู้บริหารที่มีอายุระหว่าง 36 - 40 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 8.06

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 สถานภาพของผู้บริหารจำแนกตามวุฒิทางการศึกษา

วุฒิ ทางการศึกษา	ตำแหน่ง ผู้บริหาร	ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ		หัวหน้าหมวดวิชา อาชีพ		รวม	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี		0	0	8	25.81	8	12.90
ปริญญาตรี		23	74.19	23	74.19	46	74.20
ปริญญาโท		8	25.81	0	0	8	12.90
รวม		31	100.00	31	100.00	62	100.00

จากตารางที่ 4 จะเห็นว่า ผู้บริหารที่ตอบแบบสอบถามมีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาตรี มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 74.20 ที่เหลือเป็นผู้บริหารที่มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาโท กับระดับต่ำกว่าปริญญาตรีอย่างละเท่ากัน ร้อยละ 12.90

ตารางที่ 5 สถานภาพของผู้บริหารจำแนกตามวุฒิทางค่านอาชีพ

วุฒิทาง ค่านวิชาชีพ	ตำแหน่ง ผู้บริหาร	ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ		หัวหน้าหมวดวิชา อาชีพ		รวม	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มี		0	0	31	100	31	50
ไม่มี		31	100	0	0	31	50
รวม		31	100	31	100	62	100

จากตารางที่ 5 จะเห็นว่า ผู้บริหารที่ตอบแบบสอบถามมี และไม่มีวุฒิทางค่านวิชาชีพ จำนวนอย่างละเท่ากัน

ตารางที่ 6 สถานภาพของผู้บริหารจำแนกตามระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่ง
เป็นผู้บริหาร

ตำแหน่ง ผู้บริหาร ระยะเวลา ที่ดำรงตำแหน่ง	ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ		หัวหน้าหมวดวิชา อาชีพ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1 - 5 ปี	9	29.03	20	64.52	29	46.77
6 - 10 ปี	12	38.71	8	25.81	20	32.26
11 - 15 ปี	3	25.81	2	6.45	10	16.13
16 - 20 ปี	1	3.23	1	3.23	2	3.23
21 ปีขึ้นไป	1	3.23	0	0	1	1.61
รวม	31	100.00	31	100.00	62	100.00

จากตารางที่ 6 จะเห็นว่า ผู้บริหารที่ตอบแบบสอบถามดำรงตำแหน่งในระยะเวลา
ระหว่าง 1 - 5 ปี มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 46.77 รองลงมา ร้อยละ 32.26 เป็นผู้
บริหารที่ดำรงตำแหน่งในระยะเวลา ระหว่าง 6 - 10 ปี และผู้บริหารที่ดำรงตำแหน่งใน
ระยะเวลา 21 ปีขึ้นไป มีจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 1.61

ตารางที่ 7 สถานภาพของผู้บริหารจำแนกตามประสบการณ์ที่เคยได้รับการอบรม
เกี่ยวกับการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพ

ตำแหน่ง ผู้บริหาร	ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ		หัวหน้าหมวดวิชา อาชีพ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคยอบรม	8	25.81	4	12.90	12	19.35
อบรม 1 ครั้ง	10	32.26	6	19.35	16	25.81
อบรม 2 ครั้ง	2	6.44	4	12.90	6	9.68
อบรม 3 ครั้ง	1	3.23	3	9.68	4	6.45
อบรมมากกว่า 3 ครั้ง	10	32.26	14	45.16	24	38.71
รวม	31	100.00	31	100.00	62	100.00

จากตารางที่ 7 จะเห็นว่า ผู้บริหารที่ตอบแบบสอบถามเคยได้รับการอบรม
เกี่ยวกับการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพมาแล้วมากกว่า 3 ครั้ง มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ
38.71 และผู้บริหารที่ไม่เคยได้รับการอบรมเลยมีถึงร้อยละ 19.35

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 สภาพการดำเนินงานจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียน

สภาพการดำเนินงานจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียน ปรากฏผล
ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 8 แสดงพื้นที่ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่เปิดสอนแผนการเรียน
วิชาอาชีพ

พื้นที่ของโรงเรียน	จำนวน	ร้อยละ
1 - 5 ไร่	6	19.35
6 - 10 ไร่	10	32.26
11 - 15 ไร่	6	19.35
16 ไร่ขึ้นไป	9	29.03
รวม	31	100.00

จากตารางที่ 8 จะเห็นว่า โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีพื้นที่ 6 - 10 ไร่
มากที่สุด ร้อยละ 32.26 รองลงมา มีพื้นที่ 16 ไร่ขึ้นไป ร้อยละ 29.03 และโรงเรียน
ร้อยละ 19.35 มีพื้นที่ 1 - 5 ไร่ กับ 11 - 15 ไร่

ตารางที่ 9 เกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาเพื่อเปิดแผนการเรียนวิชาอาชีพของ
โรงเรียน

เกณฑ์ที่ใช้พิจารณา ¹	จำนวน	ร้อยละ
ทรัพยากรที่โรงเรียนมีอยู่	31	100.00
ความเห็นชอบของผู้บริหาร และคณะครู	23	74.19
ความต้องการของนักเรียน และผู้ปกครอง	22	70.97
ความต้องการของตลาดแรงงานในชุมชน	8	25.81
มีสถานฝึกงานอาชีพให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ	7	22.58

จากตารางที่ 9 จะเห็นว่า โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเปิดแผนการเรียนวิชา
อาชีพ โดยพิจารณาจากทรัพยากรที่โรงเรียนมีอยู่เป็นเกณฑ์มากที่สุด ร้อยละ 100
รองลงมาพิจารณาจากความเห็นชอบของผู้บริหาร และคณะครู ร้อยละ 74.19 และพิจารณา
จากการมีสถานฝึกงานอาชีพให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 22.58

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ในแบบสอบถามให้ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ ตามสภาพความเป็นจริง

ตารางที่ 10 แผนการเรียนวิชาอาชีพที่โรงเรียนเปิดสอน

แผนการเรียนวิชาอาชีพ ¹	จำนวน	ร้อยละ
พาณิชยกรรม	19	61.29
เกษตรกรรม	14	45.16
ช่างอุตสาหกรรม	11	35.48
ศิลปหัตถกรรม	10	32.26
เกษตรกรรม	7	22.58
ศิลปกรรม	5	16.13

จากตารางที่ 10 จะเห็นว่า โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 61.29 เปิดสอนแผนการเรียนวิชาพาณิชยกรรม รองลงมา ร้อยละ 45.16 เปิดสอนแผนการเรียนวิชาเกษตรกรรม และโรงเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 16.13 เปิดสอนแผนการเรียนวิชาศิลปกรรม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ในแบบสอบถามให้ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ ตามสภาพความเป็นจริง

✓ ตารางที่ 11 แสดงสาขาวิชาอาชีพที่โรงเรียนเปิดสอน

สาขาวิชา ¹	จำนวน	ร้อยละ
เกษตรกรรม		
สาขาวิชาพืชกรรม	2	6.45
สาขาวิชาธุรกิจเกษตร	1	3.23
ไม่แยกเป็นสาขา	4	12.90
กหกรรม		
สาขาวิชาอาหาร และโภชนาการ	7	22.58
สาขาวิชาผ้า และเครื่องแต่งกาย	4	12.90
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป	7	22.58
ช่างอุตสาหกรรม		
สาขาวิชาช่างยนต์	1	3.23
สาขาวิชาช่างเชื่อม และโลหะแผ่น	8	25.81
สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์	3	9.66
สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง	1	3.23
สาขาวิชาช่างก่อสร้าง	5	16.13
อื่น ๆ สาขาวิชาเทคนิคสถาปัตยกรรม	1	3.23

¹ในแบบสอบถามให้ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ ตามสภาพเป็นจริง

✓ ตารางที่ 11 (ต่อ)

สาขาวิชา ¹	จำนวน	ร้อยละ
พาณิชยกรรม		
สาขาวิชาเลขานุการ	2	6.45
สาขาวิชาการบัญชี	6	19.35
สาขาวิชาการขาย	1	3.23
ไม่แยกสาขา	8	25.81
อื่น ๆ สาขาวิชางานในสำนักงาน	1	3.23
ศิลปหัตถกรรม		
สาขาวิชาจิตรศิลป์	1	3.23
สาขาวิชาผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง	8	25.81
สาขาวิชาศิลปะประยุกต์	2	6.45
อื่น ๆ สาขาทอ - ย้อม	1	3.23
ศิลปกรรม		
สาขาวิชาศิลปะดนตรี และการแสดง	6	19.35
สาขาวิชาศิลปะ และการช่าง	2	6.45
อื่น ๆ สาขาวิชาจิตรกรรม	1	3.23

¹ในแบบสอบถามให้ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ ตามสภาพเป็นจริง

จากตารางที่ 11 จะเห็นว่า โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเปิดสอนวิชาอาชีวศึกษา
ต่าง ๆ ดังนี้

วิชาเกษตรกรรม โรงเรียนจำนวนมากที่สุดร้อยละ 12.90 เปิดสอนวิชา
เกษตรกรรมแบบไม่แยกเป็นสาขา และโรงเรียนจำนวนน้อยที่สุดร้อยละ 3.23 เปิดสอนสาขา
วิชาธุรกิจเกษตร

วิชาคหกรรม โรงเรียนร้อยละ 22.58 เปิดสอนวิชาคหกรรมสาขาวิชา
อาหารและโภชนาการ ซึ่งมีจำนวนเท่ากับโรงเรียนที่เปิดสอนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป
และโรงเรียนจำนวนน้อยที่สุดร้อยละ 12.90 เปิดสอนสาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย

วิชาช่างอุตสาหกรรม โรงเรียนจำนวนมากที่สุดร้อยละ 25.81 เปิดสอน
วิชาช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างเชื่อมและโลหะแผ่น รองลงมาร้อยละ 16.13 เปิดสอน
สาขาวิชาช่างก่อสร้าง ส่วนสาขาวิชาช่างยนต์ สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง และสาขาวิชา
เทคนิคสถาปัตยกรรม มีโรงเรียนเปิดสอนประเภทละ 1 โรงเรียนหรือร้อยละ 3.23

วิชาพาณิชยกรรม โรงเรียนจำนวนมากที่สุดร้อยละ 25.81 เปิดสอนวิชา
พาณิชยกรรมแบบไม่แยกเป็นสาขา รองลงมาร้อยละ 19.35 เปิดสอนสาขาวิชาการบัญชี
ส่วนสาขาวิชาการขาย และสาขาวิชางานในสำนักงานมีโรงเรียนเปิดสอนประเภทละ 1 โรงเรียน
หรือร้อยละ 3.23

วิชาศิลปหัตถกรรม โรงเรียนจำนวนมากที่สุดร้อยละ 25.81 เปิดสอนวิชา
ศิลปหัตถกรรม สาขาวิชาผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง รองลงมาร้อยละ 6.45 เปิดสอนสาขาวิชา
ศิลปประยุกต์ ส่วนสาขาวิชาจิตรศิลป์ และสาขาวิชาทอ - ย้อม มีโรงเรียนเปิดสอน
ประเภทละ 1 โรงเรียนหรือร้อยละ 3.23

วิชาศิลปกรรม โรงเรียนจำนวนมากที่สุดร้อยละ 19.35 เปิดสอนวิชา
ศิลปกรรม สาขาวิชาศิลปะดนตรี และการแสดง ส่วนสาขาวิชาจิตรกรรม มีโรงเรียนเปิด
สอนเพียง 1 โรงเรียนหรือร้อยละ 3.23

✓ ตารางที่ 12 แสดงวิธีการจัดรายวิชาอาชีพของโรงเรียน

วิธีการจัด	จำนวน	ร้อยละ
จัดตามตัวอย่างแผนการเรียนสำเร็จรูปที่กำหนดไว้ในเอกสารคู่มือหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524	1	3.23
จัดตามแผนการเรียนวิชาอาชีพสำเร็จรูปที่หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา จัดไว้	10	32.26
จัดแผนการเรียนวิชาอาชีพขึ้นเอง โดยกำหนดรายวิชาจากเอกสารหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524	2	6.45
จัดแผนการเรียนวิชาอาชีพขึ้นเอง โดยกำหนดรายวิชาจากเอกสารหลักสูตรกลุ่มอาชีพ พุทธศักราช 2524	3	9.68
จัดแผนการเรียนวิชาอาชีพขึ้นเอง โดยกำหนดรายวิชาจากเอกสารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาอาชีพ พุทธศักราช 2524	9	29.03
อื่น ๆ ใช้หลายวิธีผสมกัน	6	19.35
รวม	31	100.00

จากตารางที่ 12 จะเห็นว่าโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 32.26 จัดรายวิชาอาชีพโดยใช้วิธีจัดตามแผนการเรียนวิชาอาชีพสำเร็จรูปที่หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษาจัดไว้ รองลงมา ร้อยละ 29.03 ใช้วิธีจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพขึ้นเอง โดยกำหนดรายวิชาจากเอกสารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาอาชีพ พุทธศักราช 2524 และโรงเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 3.23 จัดรายวิชาอาชีพโดยจัดตามตัวอย่างแผนการเรียนสำเร็จรูปที่กำหนดไว้ในเอกสารคู่มือหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524

ตารางที่ 13 แสดงจำนวนโรงฝึกงาน หรือห้องฝึกงานของโรงเรียน

จำนวนโรงฝึกงาน หรือห้องฝึกงาน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีเลย	3	9.68
มี 1 หลัง หรือ 1 ห้อง	4	12.90
มี 2 หลัง หรือ 2 ห้อง	10	32.26
มี 3 หลัง หรือ 3 ห้อง	4	12.90
มีมากกว่า 3 หลัง หรือ 3 ห้อง	10	32.26
รวม	31	100.00

จากตารางที่ 13 จะเห็นว่า โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนมาก ร้อยละ 32.26 มีโรงฝึกงาน 2 หลัง หรือ 2 ห้อง กับมีมากกว่า 3 หลัง หรือ 3 ห้อง และโรงเรียนร้อยละ 9.68 ไม่มีโรงฝึกงาน หรือห้องฝึกงานเลย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 แสดงการใช้โรงฝึกงาน หรือห้องฝึกงานของโรงเรียน

การใช้โรงฝึกงาน หรือห้องฝึกงาน ¹	จำนวน	ร้อยละ
ใช้สอนวิชาเกษตรกรรม	2	3.23
ใช้สอนวิชาคหกรรม	14	45.16
ใช้สอนวิชาช่างอุตสาหกรรม	18	58.06
ใช้สอนวิชาพาณิชยกรรม	10	32.26
อื่น ๆ ใช้สอนวิชาศิลปหัตถกรรม	2	6.45

จากตารางที่ 14 จะเห็นว่า โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างใช้โรงฝึกงาน หรือห้องฝึกงาน เพื่อสอนวิชาช่างอุตสาหกรรมมีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 58.06 และโรงเรียนที่ใช้โรงฝึกงาน หรือห้องฝึกงานเพื่อสอนวิชาคหกรรม และวิชาพาณิชยกรรม มีจำนวนใกล้เคียงกัน ร้อยละ 45.16 และ 32.26 ตามลำดับ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ในแบบสอบถามให้ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ ตามสภาพเป็นจริง

ตารางที่ 15 เกณฑ์การจัดครูเข้าสอนวิชาอาชีพของโรงเรียน

เกณฑ์การจัดครูเข้าสอน	จำนวน	ร้อยละ
จัดตามวุฒิการศึกษาวิชาอาชีพ	27	87.10
จัดตามความสามารถ และความสนใจโดยไม่คำนึงถึงวุฒิ	2	6.45
อื่น ๆ จัดทั้งสองแบบผสมกัน	2	6.45
รวม	31	100.00

จากตารางที่ 15 จะเห็นว่า โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจัดครูเข้าสอนวิชาอาชีพ โดยมีวุฒิการศึกษาวิชาอาชีพเป็นเกณฑ์มีจำนวนมากที่สุด ถึงร้อยละ 87.10 และมีโรงเรียนร้อยละ 6.45 จัดครูเข้าสอนตามความสามารถ และความสนใจโดยไม่คำนึงถึงวุฒิ กับจัดทั้งสองแบบผสมกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 16 อัตราส่วนระหว่างจำนวนครูกับนักเรียนที่เรียนวิชาอาชีพ

อัตราส่วนระหว่างจำนวนครูกับนักเรียน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1 : 20	3	9.68
1 : 21 - 30	12	38.71
1 : 31 - 40	13	41.94
1 : 41 - 50	2	6.45
อื่น ๆ 1 : 50 คนขึ้นไป	1	3.23
รวม	31	100.00

จากตารางที่ 16 จะเห็นว่า โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจัดครูเข้าสอน โดยใช้ อัตราส่วนครู 1 คน ต่อนักเรียน 31 - 40 คน มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 41.94 ซึ่งมี จำนวนใกล้เคียงกับโรงเรียนที่จัดครูเข้าสอน โดยใช้อัตราส่วนครู 1 คน ต่อนักเรียน 21 - 30 คน และโรงเรียนที่จัดครูเข้าสอนโดยใช้อัตราส่วนครู 1 คน ต่อนักเรียน 20 คน มีเพียง ร้อยละ 9.68

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 17 แสดงจำนวนคาบที่ครูวิชาอาชีพสอนใน 1 สัปดาห์

จำนวนคาบ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 15 คาบ	1	3.23
16 - 20 คาบ	25	80.65
21 คาบขึ้นไป	5	16.12
รวม	31	100.00

จากตารางที่ 17 จะเห็นว่า โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างกำหนดจำนวนคาบให้ครูสอน 16 - 20 คาบต่อสัปดาห์ มีจำนวนมากที่สุด ถึงร้อยละ 80.65 และโรงเรียนที่กำหนดให้ครูสอนต่ำกว่า 15 คาบต่อสัปดาห์ มีจำนวนน้อยที่สุด เพียงร้อยละ 3.23

ตารางที่ 18 ลักษณะการสอนวิชาอาชีพของโรงเรียน

ลักษณะการสอนวิชาอาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
สอนภายในโรงเรียนเท่านั้น	23	74.19
สอนโดยใช้สถานฝึกงานอาชีพนอกโรงเรียนด้วย	8	25.81
รวม	31	100.00

จากตารางที่ 18 จะเห็นว่า โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสอนวิชาอาชีพ โดยเฉพาะภายในโรงเรียนเท่านั้น มีจำนวนมากถึงร้อยละ 74.19 ส่วนโรงเรียนที่สอนวิชาอาชีพโดยใช้สถานฝึกงานนอกโรงเรียนด้วย มีเพียงร้อยละ 25.81

โรงเรียนที่สอนวิชาอาชีพ โดยให้สถานฝึกงานอาชีพนอกโรงเรียนด้วย มีจำนวน 8 โรง หรือร้อยละ 25.81 ดังแสดงในตารางที่ 18 และโรงเรียนดังกล่าวส่งนักเรียนออกไปฝึกงานกับสถานฝึกงานอาชีพต่าง ๆ กัน ดังแสดงในตารางที่ 19

ตารางที่ 19 แสดงสถานฝึกงานอาชีพที่โรงเรียนส่งนักเรียนออกไปฝึกงาน

สถานฝึกงานอาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
สถานประกอบการ	5	62.50
สถานประกอบอาชีพอิสระ	2	25.00
โรงเรียนมัธยมอื่น ๆ	1	12.50
รวม	8	100.00

จากตารางที่ 19 จะเห็นว่า โรงเรียนส่งนักเรียนออกไปฝึกงานกับสถานประกอบการ มีจำนวน 5 โรง หรือร้อยละ 62.50 ของจำนวนโรงเรียนที่ส่งนักเรียนไปฝึกงาน โรงเรียนส่งนักเรียนออกไปฝึกงานที่สถานประกอบอาชีพอิสระ มีจำนวน 2 โรง หรือร้อยละ 25.00 และโรงเรียนที่ส่งนักเรียนออกไปฝึกงานกับโรงเรียนมัธยมอื่น ๆ มีจำนวน 1 โรง หรือร้อยละ 12.50

ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนเพิ่มเติมจากแบบสอบถาม ส่วนที่เสริมข้อความ พบว่า

1. โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 21 โรงเรียน หรือร้อยละ 67.74 เห็นว่า จำเป็นต้องให้นักเรียนได้ออกไปฝึกงานในสถานฝึกงานอาชีพนอกโรงเรียน และโรงเรียน จำนวน 6 โรงเรียน หรือร้อยละ 19.35 เห็นว่าไม่จำเป็นต้องให้นักเรียนออกไปฝึกงานกับสถานฝึกงานอาชีพนอกโรงเรียน ส่วนอีก 4 โรงเรียน หรือร้อยละ 12.90 ไม่แสดงความคิดเห็น

2. เหตุผลที่โรงเรียนเห็นว่าจำเป็นต้องให้นักเรียนออกไปฝึกงานในสถานฝึกงานอาชีพนอกโรงเรียนด้วย สรุปได้ดังนี้

- 2.1 ช่วยให้นักเรียนได้รับประสบการณ์จริง
- 2.2 ช่วยให้นักเรียนเข้าใจขั้นตอนในการทำงาน
- 2.3 ประหยัดวัสดุฝึกงานของโรงเรียน
- 2.4 ช่วยสร้างเจตคติในการเรียนรู้ และการประกอบอาชีพให้แก่

นักเรียน

2.5 นักเรียนมีโอกาสฝึกจากอุปกรณ์ที่ทันสมัย เพราะสถานฝึกงานมักมีอุปกรณ์ที่ทันสมัยกว่าของโรงเรียน

2.6 นักเรียนมีโอกาสเห็นผลงานที่แปลก ๆ

ส่วนโรงเรียนที่เห็นว่าไม่จำเป็นต้องให้นักเรียนออกไปฝึกงานให้เหตุผลพอสรุปได้ว่า โรงเรียนเห็นเป็นเรื่องยุ่งยากแก่โรงเรียน ฝึกที่โรงเรียนก็เพียงพอแล้ว และเกรงว่านักเรียนจะไปทำเครื่องมือของสถานฝึกงานเสียหาย

3. อุปสรรคในการส่งนักเรียนไปฝึกงานนอกโรงเรียน พบว่า โรงเรียนมีอุปสรรคในการส่งนักเรียนไปฝึกงาน มีจำนวน 16 โรงเรียน คิดเป็นร้อยละ 51.61 ของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง สรุปอุปสรรคที่โรงเรียนประสบได้ว่า สถานประกอบการไม่ให้ความร่วมมือรับนักเรียนเข้าฝึกงาน การเดินทางไปฝึกงานไม่สะดวก มีอุปสรรคในการจัดเวลาให้นักเรียนออกไปฝึกงาน โรงเรียนไม่มีค่าตอบแทนให้กับครูที่ออกไปนิเทศ และผู้ปกครองไม่เห็นชอบในการให้นักเรียนออกไปฝึกงาน เพราะเกรงว่าจะได้รับอันตราย

ตอนที่ 3 ปัญหาการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียน

การวิจัยครั้งนี้ต้องการศึกษาปัญหาการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียน ในด้านหลักสูตร ด้านความพร้อมของโรงเรียน ด้านครูวิชาอาชีพ ด้านนักเรียน และด้านสถานฝึกงานอาชีพ จากการสอบถามผู้บริหาร ซึ่งประกอบด้วย ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าหมวดวิชาอาชีพ จำนวน 62 คน การวิเคราะห์ข้อมูลนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาที่ละด้านตามลำดับ ปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารต่อปัญหาการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพในด้านหลักสูตร

สภาพปัญหา	เ็	S.D.	แปลความ
1. วิชาอาชีพที่หลักสูตรกำหนดไม่สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น	2.58	1.05	ปัญหาน้อย
2. วิชาอาชีพที่กำหนดไว้ในหลักสูตรน้อยไป ทำให้การจัดแผนการเรียนไม่สนองความต้องการของนักเรียน	2.51	0.99	ปัญหาน้อย
3. เนื้อหาในแต่ละรายวิชาอาชีพมากเกินไป	2.72	1.07	ปัญหาน้อย
4. เนื้อหาในแต่ละรายวิชาอาชีพน้อยเกินไป	2.36	1.01	ปัญหาน้อยที่สุด
5. หลักสูตรกำหนดจำนวนคาบการฝึกปฏิบัติน้อยเกินไป	2.68	1.07	ปัญหาน้อย
6. เอกสารหลักสูตร และคู่มือต่าง ๆ สำหรับสอนวิชาอาชีพมีไม่เพียงพอ	4.19	0.97	ปัญหามาก
7. โรงเรียนได้รับเอกสารหลักสูตรจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องล่าช้าเกินไป	4.15	0.96	ปัญหามาก
8. เอกสารหลักสูตร และคู่มือขาดประสิทธิภาพเป็นปัญหาต่อการปฏิบัติตาม	3.26	1.12	ปัญหาน้อย

จากตารางที่ 20 จะเห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วผู้บริหารมีความเห็นว่า การจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนในค่านักหลักสูตร มีปัญหามากในเรื่อง เอกสารหลักสูตร และคู่มือต่าง ๆ สำหรับสอนวิชาอาชีพมีไม่เพียงพอ และโรงเรียนได้รับเอกสารหลักสูตรจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องล่าช้าเกินไป ส่วนเรื่องอื่น ๆ ผู้บริหารมีความเห็นว่า เรื่องที่มีปัญหาน้อย ได้แก่ วิชาอาชีพที่หลักสูตรกำหนดไม่สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น วิชาอาชีพที่กำหนดไว้ในหลักสูตรน้อยไป ทำให้การจัดแผนการเรียนไม่สนองความต้องการของนักเรียนเนื้อหาในแต่ละรายวิชาอาชีพมากเกินไป หลักสูตรกำหนดจำนวนคาบการฝึกปฏิบัติมากเกินไป เอกสารหลักสูตรและคู่มือขาดประสิทธิภาพเป็นปัญหาต่อการปฏิบัติตาม เป็นต้น และเรื่องที่โดยเฉลี่ยแล้วผู้บริหารมีความเห็นว่า มีปัญหาน้อยที่สุด คือ เนื้อหาในแต่ละรายวิชาอาชีพน้อยเกินไป

คุรุณวิทย์วิทยาทัยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารต่อบัญชีทางการจัดแผน
การเรียนรู้วิชาอาชีพในด้านความพร้อมของโรงเรียน

สภาพปัญหา	\bar{x}	S.D.	แปลความ
1. ความพร้อมในด้านโรงฝึกงานหรือห้องปฏิบัติงานหรือสถานที่ทำการทดลองด้านวิชาอาชีพ	3.58	1.26	ปัญหามาก
2. เครื่องมือและวัสดุอุปกรณ์วิชาอาชีพที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติมีไม่เพียงพอ	3.61	1.12	ปัญหามาก
3. ครูผู้สอนวิชาอาชีพมีจำนวนไม่เพียงพอ	3.61	1.26	ปัญหามาก
4. การขาดครูแนะแนว	2.77	1.31	ปัญหาน้อย
5. การจัดให้มีการแนะแนวเกี่ยวกับการเลือกแผนการเรียนวิชาอาชีพ	3.05	1.27	ปัญหาน้อย
6. งบประมาณที่จะใช้ดำเนินการตามแผนการเรียนวิชาอาชีพมีไม่เพียงพอ	3.57	1.26	ปัญหามาก
7. ครูอาจารย์ที่ทำหน้าที่นี้เทศ และประสานงานกับสถานฝึกงานอาชีพมีไม่เพียงพอ	3.50	1.39	ปัญหามาก
8. ผู้จัดขาดความรู้ในวิธีการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพ	2.57	1.15	ปัญหาน้อย
9. ผู้จัดขาดความเข้าใจในรายวิชาอาชีพ	2.51	1.25	ปัญหาน้อย

จากตารางที่ 21 จะเห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วผู้บริหารมีความเห็นว่า การจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพในด้านความพร้อมของโรงเรียนนั้น มีปัญหามากในเรื่องความพร้อมในด้านโรงฝึกงาน หรือห้องปฏิบัติงานหรือสถานที่ทำการทดลองด้านวิชาอาชีพ เครื่องมือและวัสดุอุปกรณ์วิชาอาชีพที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติมีไม่เพียงพอ ครูผู้สอนวิชาอาชีพมีจำนวนไม่เพียงพอ งบประมาณที่จะใช้ดำเนินการตามแผนการเรียนวิชาอาชีพมีไม่เพียงพอ และครูอาจารย์ที่ทำหน้าที่นี้เทศ และประสานงานกับสถานฝึกงานอาชีพมีไม่เพียงพอ ส่วนเรื่องอื่น ๆ นอกจากนี้ โดยเฉลี่ยแล้ว ผู้บริหารมีความเห็นว่า มีปัญหาน้อย ได้แก่ การขาดครูแนะแนว การจัดให้มีการแนะแนวเกี่ยวกับการเลือกแผนการเรียนวิชาอาชีพ ผู้จัดขาดความรู้ในวิธีการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพ และผู้จัดขาดความเข้าใจในรายวิชาอาชีพ เป็นต้น

ตารางที่ 22 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารต่อปัญหาการจักแผนการ
เรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนในคานครุ

สภาพปัญหา	ห้	S.D.	แปลความ
1. ครูสอนวิชาอาชีพไม่ตรงกับสาขาที่เรียนมา	2.57	1.24	ปัญหาน้อย
2. ครูขาดทักษะในวิชาอาชีพที่สอน	2.55	1.26	ปัญหาน้อย
3. ครูขาดความรู้ความเข้าใจในวิธีสอนวิชาอาชีพตามหลักสูตร	2.66	1.16	ปัญหาน้อย
4. ครูต้องสอนวิชาอาชีพมากกว่า 1 สาขา	3.29	1.44	ปัญหาน้อย
5. ครูแนะนำขาดความเข้าใจในเรื่องการแนะนำ อาชีพตามแผนการเรียน	2.90	1.28	ปัญหาน้อย
6. ครูขาดความรับผิดชอบในการสอน	2.95	1.34	ปัญหาน้อย
7. ครูวิชาอาชีพ 1 คน ต้องสอนนักเรียนจำนวนมากในแต่ละ- คาบ ทำให้ดูแลการฝึกภาคปฏิบัติได้ไม่ทั่วถึง	3.48	1.34	ปัญหาน้อย
8. ครูไม่สะดวกในการไปนิเทศนักเรียนที่ไปฝึกงานนอก โรงเรียน	3.40	1.52	ปัญหาน้อย

จากตารางที่ 22 จะเห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้ว ผู้บริหารมีความเห็นว่า การจักแผน
การเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนในคานครุ มีปัญหาน้อยทุกเรื่อง ได้แก่ ครูสอนวิชาอาชีพไม่
ตรงกับสาขาที่เรียนมา ครูขาดทักษะในวิชาอาชีพที่สอน ครูขาดความเข้าใจในวิธีสอนวิชา
อาชีพตามหลักสูตร ครูต้องสอนวิชาอาชีพมากกว่า 1 สาขา ครูแนะนำขาดความเข้าใจ
เรื่องการแนะนำอาชีพตามแผนการเรียน ครูขาดความรับผิดชอบในการสอน ครูไม่สะดวก
ในการไปนิเทศนักเรียนที่ไปฝึกงานนอกโรงเรียน เป็นต้น ส่วนเรื่อง ครูวิชาอาชีพ 1 คน
ต้องสอนนักเรียนจำนวนมากในแต่ละคาบ ทำให้ดูแลการฝึกภาคปฏิบัติได้ไม่ทั่วถึง เป็นเรื่องที่
อยู่ในระดับมีปัญหาน้อย แต่มีค่าใกล้เคียงกับระดับที่มีปัญหามาก คือ มีค่าถึง 3.48

ตารางที่ 23 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารต่อปัญหาการจัด
แผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนในค่านักเรียน

สภาพปัญหา	\bar{X}	S.D.	แปลความ
1. นักเรียนไม่สนใจเรียนวิชาอาชีพ	3.39	1.14	ปัญหาน้อย
2. นักเรียนขอเปลี่ยนแปลงการเรียนกลางคัน	2.53	1.17	ปัญหาน้อย
3. นักเรียนเลือกเรียนวิชาอาชีพไม่เต็มชั้น	2.82	1.25	ปัญหาน้อย
4. นักเรียนขัดสนในเรื่องค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเรียนวิชาอาชีพ เพราะต้องลงทุนสูง	3.53	1.07	ปัญหามาก
5. ผู้ปกครองไม่ให้การสนับสนุนเกี่ยวกับการเรียนวิชาอาชีพ	3.42	1.23	ปัญหาน้อย

จากตารางที่ 23 จะเห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วผู้บริหารมีความเห็นว่า การจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพในค่านักเรียน มีปัญหามาก ในเรื่องนักเรียนขัดสนค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเรียนวิชาอาชีพเพราะต้องลงทุนสูง ส่วนเรื่องอื่น ๆ โดยเฉลี่ยแล้ว ผู้บริหารเห็นว่า มีปัญหาน้อย ได้แก่ นักเรียนไม่สนใจเรียนวิชาอาชีพ นักเรียนขอเปลี่ยนแปลงการเรียนกลางคัน นักเรียนเลือกเรียนวิชาอาชีพไม่เต็มชั้น และผู้ปกครองไม่ให้การสนับสนุนเกี่ยวกับการเรียนวิชาอาชีพ เป็นต้น

ตารางที่ 24 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นของผู้บริหารต่อปัญหาการจัดแผน
การเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนในสถานฝึกงานอาชีพ

สภาพปัญหา	x̄	S.D.	แปลความ
1. ไม่มีสถานฝึกงานอาชีพที่อยู่ใกล้โรงเรียน	3.95	1.05	ปัญหามาก
2. การไปใช้สถานฝึกงานอาชีพขาดความคล่องตัว	4.19	0.87	ปัญหามาก
3. การเดินทางไปใช้สถานฝึกงานอาชีพไม่สะดวก	4.16	0.87	ปัญหามาก
4. ไม่ได้รับความร่วมมือจากสถานฝึกอาชีพในชุมชน	4.03	1.06	ปัญหามาก
5. ไม่ทราบว่าจะใช้แหล่งฝึกงานอาชีพนอกโรงเรียนที่ใด	3.73	1.32	ปัญหามาก

จากตารางที่ 24 จะเห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วผู้บริหารมีความเห็นว่า การจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนในสถานฝึกงานอาชีพ มีปัญหามากทุกเรื่อง ได้แก่ ไม่มีสถานฝึกงานอาชีพที่อยู่ใกล้โรงเรียน การไปใช้สถานฝึกงานอาชีพขาดความคล่องตัว การเดินทางไปใช้สถานฝึกงานอาชีพไม่สะดวก ไม่ได้รับความร่วมมือจากสถานฝึกงานอาชีพในชุมชน และไม่ทราบว่าจะใช้แหล่งฝึกงานอาชีพนอกโรงเรียนที่ใด เป็นต้น

โดยสรุปแล้วการวิจัยครั้งนี้พบว่า ปัญหาการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนตามความคิดเห็นของผู้บริหารซึ่งได้แก่ ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการและหัวหน้าหมวดวิชาอาชีพ มีปัญหามากในเรื่อง เอกสารหลักสูตรและคู่มือต่าง ๆ สำหรับสอนวิชาอาชีพมีไม่เพียงพอ โรงเรียนได้รับเอกสารหลักสูตรจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องล่าช้าเกินไป มีปัญหาเรื่องความพร้อมด้านโรงฝึกงานหรือห้องปฏิบัติงาน หรือสถานที่ทำการทดลองด้านวิชาอาชีพ เครื่องมือและวัสดุอุปกรณ์วิชาอาชีพที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติมีไม่เพียงพอ ครูผู้สอนวิชาอาชีพมีจำนวนไม่เพียงพอ ขาดงบประมาณที่จะใช้ดำเนินการตามแผนการเรียนวิชาอาชีพ ครูอาจารย์ที่ทำหน้าที่พิเศษและประสานงานกับสถานฝึกงานอาชีพมีไม่เพียงพอ นักเรียนขาดสนใจเกี่ยวกับการเรียนวิชาอาชีพ ไม่มีสถานฝึกงานอาชีพที่อยู่ใกล้โรงเรียน การไปใช้สถานฝึกงานอาชีพขาดความคล่องตัว การเดินทางไปใช้สถานฝึกงานอาชีพไม่สะดวก ไม่ได้รับความร่วมมือจากสถานฝึกอาชีพในชุมชน และไม่ทราบว่าจะใช้แหล่งฝึกงานอาชีพนอกโรงเรียนที่ใด

ตอนที่ 4 แนวทางในการแก้ปัญหาทางประการของผู้บริหารที่มีต่อการจัดแผนการ
เรียนวิชาอาชีพ

แนวทางในการแก้ปัญหาทางประการของผู้บริหารที่มีต่อการจัดแผนการ
เรียนวิชาอาชีพของโรงเรียน ปรางกุศลคงคารางต่อไปนี้

ตารางที่ 25 แนวทางในการแก้ปัญหาทางประการของผู้บริหาร

ปัญหา	พยายามช่วย เหลือตัวเอง		ขอความช่วยเหลือ เหลือจากผู้อื่น		ไม่เสนอแนว ทางแก้ปัญหา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ปัญหาการขาดโรงฝึกงาน	61	98.39	1	1.61	-	-	62	100
2. ปัญหาการขาดเอกสาร และคู่มือต่าง ๆ	7	11.29	55	88.71	-	-	62	100
3. ปัญหาการขาดครูสอนวิชาอาชีพ	47	75.81	14	22.58	1	1.61	62	100
4. ปัญหาการขาดสถานฝึกงานอาชีพ	46	74.19	14	22.58	2	3.23	62	100
5. ปัญหาครูวิชาอาชีพขาดความรู้ ความเข้าใจเรื่องการวัดผล	45	72.58	16	25.81	1	1.61	62	100
6. ปัญหาการขาดวัสดุอุปกรณ์	41	66.13	19	30.65	2	3.23	62	100
7. ปัญหาการขาดแคลนครูแนะแนว อาชีพ	32	51.61	27	43.55	3	4.84	62	100

จากตารางที่ 25 จะเห็นว่า ปัญหาการขาดโรงฝึกงานนั้น ผู้บริหารจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 98.39 ได้พยายามช่วยเหลือตัวเอง สำหรับการแก้ปัญหาเรื่องการขาดเอกสารและคู่มือต่าง ๆ นั้น ผู้บริหารจำนวนมากที่สุดร้อยละ 88.71 แก้ปัญหาโดยใช้วิธีขอความช่วยเหลือเหลือจากผู้อื่น สำหรับปัญหาคืออื่น ๆ ได้แก่ ปัญหาการขาดครูสอนวิชาอาชีพ ปัญหาการขาดสถานฝึกงานอาชีพ ปัญหาครูวิชาอาชีพขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องการวัดผล ปัญหาการขาดวัสดุอุปกรณ์ และปัญหาการขาดแคลนครูแนะแนวอาชีพ ผู้บริหารส่วนมากแก้ปัญหาโดยพยายามช่วยเหลือตัวเอง คิดเป็นร้อยละ 75.81 ร้อยละ 74.19 ร้อยละ 72.58 ร้อยละ 66.13 และร้อยละ 51.61 ตามลำดับ ซึ่งมากกว่าที่จะแก้ปัญหาโดยขอความช่วยเหลือเหลือจากผู้อื่น

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้บริหาร

จากแบบสอบถามกลุ่มผู้บริหาร จำนวน 62 ฉบับ มีผู้เขียนข้อเสนอแนะและแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม 22 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 35.48 สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. โรงเรียนควรมีการสำรวจความต้องการของนักเรียน และผู้ปกครองก่อนเปิดสอนแผนการเรียนวิชาอาชีพ เพราะบางครั้งเปิดสอนแล้วมีนักเรียนสมัครเรียนน้อยมาก แต่ทางโรงเรียนก็ควรดำเนินการต่อไปจนกว่านักเรียนจะจบหลักสูตร ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ เช่น ปัญหาการจัดชั้น ปัญหาการจัดครูเข้าสอน เป็นต้น
2. โรงเรียนควรจัดแผนการเรียนให้หลากหลาย ๆ แผนการเรียน เพื่อนักเรียนจะได้เลือกเรียนได้อย่างกว้างขวางและตรงกับความถนัดและความสนใจมากยิ่งขึ้น
3. การดำเนินการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพ โรงเรียนควรแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการจัดแผนการเรียน ซึ่งประกอบด้วย ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายแนะแนว ฝ่ายวัดผล และครูอาจารย์ในหมวดวิชาที่เกี่ยวข้อง มากกว่าที่ผู้บริหารจะดำเนินการจัดแค่เพียงฝ่ายเดียว
4. การจัดรายวิชาอาชีพในแผนการเรียนควรจัดให้เรียงลำดับต่อเนื่องกัน
5. การจัดจำนวนคาบเรียนวิชาอาชีพต่อสัปดาห์ ไม่ควรน้อยตามอัตราค่าที่กำหนดไว้ แต่ควรให้มีอัตราสูงพอควร
6. การคัดเลือกนักเรียนเข้าเรียนตามแผนการเรียนวิชาอาชีพ ควรมีการทดสอบความรู้ภาคปฏิบัติก่อน
7. ควรมีการติดต่อประสานงานระหว่างกลุ่มโรงเรียนที่เปิดสอนวิชาอาชีพด้วยกัน
8. โรงเรียนควรเพิ่มจำนวนครูวิชาอาชีพให้มากขึ้น โดยส่งครูวิชาการที่มีชั่วโมงสอนน้อยไปอบรม
9. ข้อเสนอแนะสำหรับทางราชการ
 - 9.1 จัดเนื้อหาในหลักสูตรให้เหมาะสมเท่ากับหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของกรมอาชีวศึกษา

9.2 จัดสรรงบประมาณเพิ่มเติม จัดหาเครื่องมือ และอุปกรณ์ให้เพียงพอ และเป็นไปตามความต้องการของโรงเรียน

9.3 จัดครูวิชาอาชีพให้พอเพียง

9.4 โรงเรียนมักไม่ได้รับความร่วมมือจากสถานประกอบการ หรือสถานฝึกงานอาชีพ ดังนั้น ควรมีระเบียบข้อบังคับให้สถานประกอบการ หรือสถานฝึกงานอาชีพให้ความร่วมมือกับโรงเรียนด้วย

9.5 กรมสามัญศึกษา ควรจะมีหลักเกณฑ์แน่นอนในการที่จะเพิ่มระดับความรู้ และคุณวุฒิของนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สายอาชีพ ของกรมสามัญศึกษา ทั้งนี้เพื่อความก้าวหน้าของนักเรียนทั้งในด้านการประกอบอาชีพ และการศึกษาต่อ

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความต้องการของนักเรียนที่มีต่อการจัดการแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียน แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของนักเรียนผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของนักเรียนผู้ตอบแบบสอบถาม ปรากฏผลดัง

ตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 26 สถานภาพของนักเรียนจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	187	53.43
หญิง	163	46.57
รวม	350	100.00

จากตารางที่ 26 จะเห็นว่านักเรียนที่ตอบแบบสอบถามเป็นชายมากกว่าหญิง เป็นชายร้อยละ 53.43 และเป็นหญิงร้อยละ 46.57

ตารางที่ 27 สถานภาพของนักเรียนจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 14 ปี	11	3.14
14 - 16 ปี	97	27.72
17 ปีขึ้นไป	242	69.14
รวม	350	100.00

จากตารางที่ 27 จะเห็นว่า นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามอายุ 17 ปีขึ้นไป มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 69.14 รองลงมาเป็นนักเรียนที่มีอายุ 14 - 16 ปี ร้อยละ 27.72 และนักเรียนที่มีอายุต่ำกว่า 14 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 3.14

ตารางที่ 28 วิชาการทำงานและอาชีพที่นักเรียนเคยเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

วิชา ¹	จำนวน	ร้อยละ
เกษตรกรรม	129	36.86
กหกรรม	123	35.14
ช่างอุตสาหกรรม	90	25.71
ศิลปะและหัตถกรรม	166	47.43
พาณิชย์กรรม (ธุรกิจ)	65	18.57
ดนตรีและนาฏกรรม	97	27.71

จากตารางที่ 28 จะเห็นว่า นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 47.43 เคยเรียนวิชาศิลปะและหัตถกรรมมาแล้วในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น รองลงมา ร้อยละ 36.86 เคยเรียนวิชาเกษตรกรรม และนักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 18.57 เคยเรียนวิชาพาณิชย์กรรม

¹ในแบบสอบถามให้ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ ตามสภาพความเป็นจริง

ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับ การเลือกเรียนตามแผนการเรียนวิชาชีพของนักเรียน

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการเลือกเรียนตามแผนการเรียนวิชาชีพของนักเรียน
ปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 29 แสดงจำนวนนักเรียนจำแนกตามแผนการเรียนวิชาชีพที่นักเรียนเลือกเรียน

แผนการเรียนวิชา	จำนวน	ร้อยละ
พาณิชยกรรม	63	18.00
ช่างอุตสาหกรรม	62	17.71
ศิลปหัตถกรรม	60	17.14
เกษตรกรรม	57	16.28
เกษตรกรรม	56	16.00
ศิลปกรรม	52	14.86
รวม	350	100.00

จากตารางที่ 29 จะเห็นว่า นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามเป็นนักเรียนที่เรียนตามแผนการเรียนแต่ละวิชา มีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ พาณิชยกรรม ร้อยละ 18 ช่างอุตสาหกรรม ร้อยละ 17.71 ศิลปหัตถกรรม ร้อยละ 17.14 เกษตรกรรม ร้อยละ 16.28 เกษตรกรรม ร้อยละ 16 และศิลปหัตถกรรม ร้อยละ 14.86

ตารางที่ 30 แสดงเหตุผลในการเลือกเรียนวิชาอาชีพของนักเรียน

เหตุผลที่เลือก	จำนวน	ร้อยละ
เลือกตามความถนัด และความสนใจ	236	67.43
เลือกตามความต้องการของบิดามารดา และผู้ปกครอง	17	4.86
เลือกตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ฝ่ายแนะแนว	20	5.71
เลือกตามเพื่อน	15	4.29
โรงเรียนกำหนดแผนการเรียนวิชาอาชีพไว้แผนเดียวจำเป็นต้องเลือก	27	7.71
มาสมัครเข้าเรียนที่หลังโรงเรียนจัดให้เอง	35	10.00
รวม	350	100.00

จากตารางที่ 30 จะเห็นว่า นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามเลือกเรียนวิชาอาชีพ โดยเลือกตามความถนัดและความสนใจ มีจำนวนมากที่สุด ถึงร้อยละ 67.43 รองลงมาเป็นนักเรียนที่เลือกเรียนเพราะมาสมัครเข้าเรียนที่หลังโรงเรียนจัดให้เอง ร้อยละ 10.00 และนักเรียนที่เลือกเรียนเพราะตามเพื่อน มีจำนวนน้อยที่สุด เพียงร้อยละ 4.29

ตารางที่ 31 ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับสาขาวิชาอาชีพที่เลือกเรียน

ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
ชอบเรียนวิชาอาชีพสาขาที่เลือก	255	72.86
ไม่ชอบเรียนวิชาอาชีพสาขาที่เลือก	95	27.14
รวม	350	100.00

จากตารางที่ 31 จะเห็นว่า นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามส่วนมากถึงร้อยละ 72.86 ชอบเรียนวิชาอาชีพสาขาที่ตนเลือก และมีเพียงร้อยละ 27.14 เท่านั้น ที่ไม่ชอบเรียนวิชาอาชีพสาขาที่ตนเลือก

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เหตุผลที่นักเรียนชอบเรียน และไม่ชอบเรียนวิชา
อาชีพสาขาที่ตนเลือก มีดังต่อไปนี้

เหตุผลที่นักเรียนชอบเรียนแผนการเรียนวิชาอาชีพสาขาที่ตนเลือก เพราะตั้งใจ
จะเรียนต่อทางสายอาชีพ มีจำนวนมากที่สุด 77 คน หรือร้อยละ 30.20 นักเรียนที่ชอบเพราะ
ตนรักเรียนวิชาอาชีพสาขาที่ตนเลือกมากกว่าสาขาวิชาอื่น จำนวน 70 คน หรือร้อยละ 27.45
ชอบเพราะสามารถนำไปหารายได้พิเศษระหว่างที่กำลังเรียนอยู่ 38 คน หรือร้อยละ 14.90
ชอบเพราะเห็นว่าเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 32 คน หรือร้อยละ 12.55
ชอบเพราะเห็นว่าเป็นอาชีพที่ตลาดแรงงานกำลังต้องการ จำนวน 20 คน หรือร้อยละ 7.84
ชอบเพราะผู้ปกครองสนับสนุนให้เรียน จำนวน 11 คน หรือร้อยละ 4.31 และชอบเพราะ
ผู้ปกครองประกอบอาชีพนั้นอยู่แล้ว จำนวน 7 คน หรือร้อยละ 2.75

เหตุผลที่นักเรียนไม่ชอบเรียนแผนการเรียนวิชาอาชีพสาขาที่ตนเลือก เพราะ
ตั้งใจจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยจึงสนใจวิชาสามัญมากกว่าวิชาอาชีพ มีจำนวนมากที่สุด 29 คน
หรือร้อยละ 30.53 รองลงมาไม่ชอบเพราะไม่ถนัดวิชาอาชีพสาขาที่ตนเลือก จำนวน 21
คน หรือร้อยละ 22.21 ไม่ชอบเพราะเห็นว่าไม่สามารถนำไปศึกษาต่อได้ จำนวน 12 คน
หรือร้อยละ 12.63 ไม่ชอบเพราะไม่มีโอกาสได้ฝึกทักษะ และปฏิบัติจริงตามต้องการ
จำนวน 11 คน หรือร้อยละ 11.58 ไม่ชอบเพราะครูสอนวิชาอาชีพสอนไม่ดี จำนวน 10 คน
หรือร้อยละ 10.53 ไม่ชอบเพราะผู้ปกครองไม่ให้การสนับสนุน และงานที่ได้รับมอบหมายให้
ทำมีมากเกินไปอย่างละ 6 คน หรือร้อยละ 6.32

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 32 แสดงจำนวนนักเรียนที่มีปัญหา และไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการเลือก
แผนการเรียนวิชาอาชีพ

ปัญหาการเลือก	จำนวน	ร้อยละ
มีปัญหา	151	45.14
ไม่มีปัญหา	199	56.86
รวม	350	100.00

จากตารางที่ 32 จะเห็นว่า นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามส่วนมากร้อยละ 56.86
ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการเลือกแผนการเรียนวิชาอาชีพ ส่วนนักเรียนที่มีปัญหา มีร้อยละ 45.14

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับการเลือกแผนการเรียนวิชา
อาชีพ ดังต่อไปนี้

ปัญหาที่ว่า โรงเรียนเปิดให้เลือกน้อยแผน ทำให้นักเรียนเลือกได้ไม่ตรงกับ
ความสนใจ มีจำนวนมากที่สุด 44 คน หรือร้อยละ 29.14 ปัญหารองลงมานักเรียนไม่ทราบ
ว่าตนเองมีความสามารถ และเหมาะสมกับวิชาอาชีพสาขาใดที่แท้จริง จำนวน 38 คน หรือ
ร้อยละ 25.17 ไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแผนการเรียนวิชาอาชีพที่โรงเรียนเปิดให้
เลือก จำนวน 27 คน หรือร้อยละ 17.88 ได้รับความแนะนำไม่ถูกต้องทำให้เลือกแผนการ
เรียนวิชาอาชีพไม่ตรงกับความสนใจและความถนัดของตน จำนวน 19 คน หรือร้อยละ 12.58
และไม่มีโอกาสเลือกตามความต้องการของตนเอง จำนวน 10 คน หรือร้อยละ 6.62

ตารางที่ 33 แสดงจำนวนนักเรียนที่มีปัญหา และไม่มีปัญหาในการเรียนวิชาอาชีพ
ตามแผนการเรียน

ปัญหาการเรียน	จำนวน	ร้อยละ
มีปัญหา	155	44.29
ไม่มีปัญหา	195	55.71
รวม	350	100.00

จากตารางที่ 33 จะเห็นว่า นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามส่วนมากร้อยละ 55.71
ไม่มีปัญหาในการเรียนวิชาอาชีพตามแผนการเรียน ส่วนนักเรียนที่มีปัญหามีร้อยละ 44.29

และจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนมีปัญหาในการเรียนวิชาอาชีพตามแผน
การเรียน ดังต่อไปนี้

นักเรียนส่วนมากประสบปัญหาเรื่องการสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมาก ทำให้ขาดแคลน
อุปกรณ์การเรียน มีจำนวนถึง 82 คน หรือร้อยละ 52.90 รองลงมา มีปัญหาเรื่องไม่มีความ
ถนัดในวิชาอาชีพสาขาที่เลือก จำนวน 37 คน หรือร้อยละ 23.87 เรียนไปแล้วจึงพบว่า
วิชาที่ไม่น่าสนใจ จำนวน 13 คน หรือร้อยละ 8.39 เลือกเรียนวิชาอาชีพไม่เหมาะสมกับ
สถานภาพของตน จำนวน 8 คน หรือร้อยละ 5.16 และจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาเนื่องจาก
สุขภาพไม่เหมาะสมที่จะเรียน มีจำนวน 7 คน หรือร้อยละ 4.52

ตารางที่ 34 แสดงวิชาอาชีพที่นักเรียนชอบเรียน

วิชาอาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
เกษตรกรรม	84	24.00
ช่างอุตสาหกรรม	75	21.43
ศิลปกรรม	56	16.00
พาณิชยกรรม	55	15.71
ศิลปหัตถกรรม	43	12.29
คหกรรม	37	10.57
รวม	350	100.00

จากตารางที่ 34 จะเห็นว่า นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามจำนวนสูงสุด ร้อยละ 24.00 ชอบเรียนวิชาเกษตรกรรม รองลงมา ร้อยละ 21.43 ชอบเรียนวิชาช่างอุตสาหกรรม และนักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 10.57 ชอบเรียนวิชาคหกรรม

และจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนต้องการเรียนวิชาอาชีพสาขาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

นักเรียนที่ชอบเรียนวิชาเกษตรกรรมเป็นอันดับที่หนึ่ง จำนวน 84 คน ต้องการเรียนสาขาวิชาพืชกรรม มากที่สุด จำนวน 38 คน หรือร้อยละ 45.24 รองลงมา เป็นผู้ต้องการเรียนสาขาวิชาธุรกิจเกษตร จำนวน 20 คน หรือร้อยละ 23.81 สาขาวิชาสัตวบาล และสาขาวิชาอุตสาหกรรมเกษตร อยางละ 9 คน หรือร้อยละ 10.71 และสาขาวิชาช่างเกษตร จำนวน 8 คน หรือร้อยละ 9.52

นักเรียนที่ชอบเรียนวิชาช่างอุตสาหกรรม เป็นอันดับที่หนึ่ง จำนวน 75 คน
 ต้องการเรียนสาขาวิชาช่างก่อสร้าง มากที่สุด จำนวน 25 คน หรือร้อยละ 33.33 รองลงมา
 เป็นผู้ต้องการเรียนสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 14 คน หรือร้อยละ 18.67
 สาขาวิชาช่างเชื่อมและโลหะ และสาขาวิชาช่างไฟฟ้าและกำลัง อย่างละ 12 คน หรือร้อยละ
 16.00 และสาขาวิชาช่างกลโรงงาน จำนวน 4 คน หรือร้อยละ 5.33

นักเรียนที่ชอบเรียนวิชาศิลปกรรม เป็นอันดับที่หนึ่ง จำนวน 56 คน
 ต้องการเรียนสาขาวิชาศิลปะดนตรีและการแสดง มากที่สุด จำนวน 31 คน หรือร้อยละ
 55.36 และผู้ต้องการเรียนสาขาวิชาศิลปะ และการช่าง จำนวน 25 คน หรือร้อยละ
 44.64

นักเรียนที่ชอบเรียนวิชาพาณิชยกรรม เป็นอันดับที่หนึ่ง จำนวน 55 คน
 ต้องการเรียนสาขาวิชาการบัญชี มากที่สุด จำนวน 30 คน หรือร้อยละ 54.55 รองลงมา
 เป็นผู้ต้องการเรียนสาขาวิชาการขาย จำนวน 15 คน หรือร้อยละ 27.27 และสาขาวิชา
 เลขานุการ จำนวน 10 คน หรือร้อยละ 18.18

นักเรียนที่ชอบเรียนวิชาศิลปหัตถกรรม เป็นอันดับที่หนึ่ง จำนวน 43 คน
 ต้องการเรียนสาขาวิชาจิตรศิลป์ มากที่สุด จำนวน 23 คน หรือร้อยละ 53.49 รองลงมา
 เป็นผู้ต้องการเรียนสาขาวิชาศิลปประยุกต์ จำนวน 15 คน หรือร้อยละ 34.88 สาขาวิชา
 ผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง จำนวน 4 คน หรือร้อยละ 9.30 และสาขาวิชาช่างโลหะรูปพรรณ
 จำนวน 1 คน หรือร้อยละ 2.23

นักเรียนที่ชอบเรียนวิชาคหกรรม เป็นอันดับที่หนึ่ง จำนวน 37 คน ต้องการ
 เรียนสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ มากที่สุด จำนวน 21 คน หรือร้อยละ 56.76 รอง-
 ลงมาเป็นผู้ต้องการเรียนสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป จำนวน 14 คน หรือร้อยละ 37.84
 และสาขาวิชาและเครื่องแต่งกาย จำนวน 2 คน หรือร้อยละ 5.41

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนวิชาอาชีพ ระหว่างสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนกับความต้องการของนักเรียน

การศึกษาความต้องการของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียน ผู้วิจัยได้ศึกษาใน 2 สภาพการณ์ คือ สภาพที่เป็นจริงในโรงเรียน และความต้องการของนักเรียน โดยศึกษาในด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านครูวิชาอาชีพ ด้านการแนะแนวและบริการ ด้านเครื่องมือวัสดุอุปกรณ์และสถานฝึกงานอาชีพ โดยทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียน จำนวน 350 คน ซึ่งปรากฏผลการวิเคราะห์ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 35 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนกับความต้องการของนักเรียนในด้านหลักสูตร

ด้านหลักสูตร	สภาพที่เป็นจริงในโรงเรียน		ความต้องการของนักเรียน		t
	\bar{x}_1	S.D.	\bar{x}_2	S.D.	
1. วิชาอาชีพที่กำหนดให้เรียนสนองความต้องการของท้องถิ่น	2.56	0.89	3.29	0.73	-13.39*
2. รายวิชาอาชีพที่จัดในแผนการเรียนสามารถนำไปประกอบอาชีพได้จริง	2.95	0.84	3.47	0.72	-10.04*
3. เนื้อหาวิชาอาชีพที่จัดง่ายและเข้าใจได้รวดเร็ว	2.61	0.88	3.41	0.81	-14.62*
4. เนื้อหาวิชาอาชีพที่กำหนดให้เรียนเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อได้	2.84	0.92	3.47	0.77	-11.40*
5. รายวิชาอาชีพที่กำหนดไว้ให้เลือกมีมาก	2.37	0.86	3.29	0.84	-15.87*
6. จำนวนคาบภาคปฏิบัติที่กำหนดไว้ให้มากเกินไปเพียงพอ	2.77	0.92	3.37	0.73	-10.36*

*P < .01

จากตารางที่ 35 จะเห็นว่า ความกึกก้องของนักเรียนในค่านักสูตรระหว่างสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียน และความต้องการของนักเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในเรื่อง วิชาอาชีพที่กำหนดให้เรียนสนองความต้องการของท้องถิ่น รายวิชาอาชีพที่จัดในแผนการเรียนสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้จริง เนื้อหาวิชาอาชีพที่จัดง่ายและเข้าใจได้รวดเร็ว และเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อ รายวิชาอาชีพที่กำหนดไว้ให้เลือกรับมาก และกำหนดจำนวนคาบภาคปฏิบัติไว้มากเพียงพอ ทั้งนี้แสดงว่า การจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนในค่านักสูตรตามสภาพที่เป็นจริงไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน โดยที่ระดับความต้องการของนักเรียนสูงกว่าสภาพที่โรงเรียนจัดให้แก่ักเรียน¹

คุรุณวิทย์วิทยาทรรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ไปรคตุตารางที่ 40 และตารางที่ 41 ในภาคผนวกประกอบ

ตารางที่ 36 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนกับความต้องการของนักเรียนในด้านการเรียนการสอน

ด้านการเรียนการสอน	สภาพที่เป็นจริง ในโรงเรียน		ความต้องการ ของนักเรียน		t
	\bar{x}_1	S.D.	\bar{x}_2	S.D.	
1. โรงเรียนเปิดสอนวิชาอาชีพที่ตรงกับความต้องการของนักเรียน	2.80	0.93	3.39	0.71	-10.73*
2. ครูผู้สอน 1 คน ดูแลนักเรียนไม่เกิน 30 คน	2.74	1.05	3.27	0.81	- 8.06*
3. โรงเรียนจัดให้มีการเรียนการสอนในห้องปฏิบัติการวิชาอาชีพนั้น ๆ	2.73	0.98	3.33	0.78	- 9.90*
4. ในการเรียนการสอนนักเรียนได้ใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติทุกครั้งที่ต้องใช้ อุปกรณ์	2.61	0.92	3.48	0.69	-15.22*
5. จัดให้มีครูควบคุมดูแลนักเรียนในขณะที่ฝึกปฏิบัติ อย่างใกล้ชิด	2.69	0.90	3.34	0.78	-10.63*
6. จัดให้ครูไปเยี่ยมเยียน และแนะนำนักเรียน ระหว่างไปฝึกในสถานฝึกงานอาชีพ	2.29	1.06	3.35	0.85	-15.44*
7. ครูสอนโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมด้วย	2.84	0.90	3.31	0.75	- 8.61*
8. จัดให้มีการประเมินผลทั้งภาคทฤษฎี และ ภาคปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ	2.79	0.91	3.33	0.75	- 9.60*

*P < .01

จากตารางที่ 36 จะเห็นว่า ความคิดเห็นของนักเรียนในด้านการเรียนการสอน ระหว่างสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนกับความต้องการของนักเรียน มีความแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในเรื่อง วิชาอาชีพที่โรงเรียนเปิดสอนตรงกับความต้องการของ นักเรียน ครู 1 คน ครูแลนักเรียนไม่เกิน 30 คน โรงเรียนจัดให้มีการเรียนการสอนในห้อง ปฏิบัติการ การให้นักเรียนได้ใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ในการฝึกปฏิบัติ จัดให้มีครูควบคุมดูแล นักเรียนขณะฝึกปฏิบัติอย่างใกล้ชิด จัดให้มีครูไปนิเทศนักเรียนระหว่างไปฝึกงาน ครูสอน โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมด้วย และจัดให้มีการประเมินผลทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้แสดงว่า การจัดแผนการเรียนวิชาชีพของโรงเรียนในด้านการเรียนการสอน ความสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน โดยที่ระดับความ ต้องการของนักเรียนสูงกว่าสภาพที่โรงเรียนจัดให้แก่แก่นักเรียน¹

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹โปรดดูตารางที่ 40 และตารางที่ 42 ในภาคผนวกประกอบ

ตารางที่ 37 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนกับ
ความต้องการของนักเรียนในคานครุวิชาอาชีพ

คานครุวิชาอาชีพ	สภาพที่เป็นจริง ในโรงเรียน		ความต้องการ ของนักเรียน		t
	\bar{x}_1	S.D.	\bar{x}_2	S.D.	
1. ภูมิความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ วิชาอาชีพได้	3.22	0.78	3.61	0.69	- 8.07*
2. ภูมิความสามารถและชำนาญในการใช้ เครื่องมือ และอุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นอย่างดี	3.11	0.81	3.52	0.73	- 8.02*
3. ครูตรงต่อเวลา และเข้าสอนสม่ำเสมอ	2.84	0.90	3.37	0.79	- 9.46*
4. ครูเอาใจใส่และอุทิศเวลาให้การสอน ทั้งในและนอกเวลา	2.92	0.90	3.47	0.70	-11.03*
5. ครูสอนให้นักเรียนเป็นผู้ปฏิบัติมากกว่าครู เป็นผู้ปฏิบัติเอง	3.07	0.89	3.35	0.85	- 5.38*
6. ครูสอนโดยใช้เครื่องมือ และอุปกรณ์ประกอบ	2.67	0.97	3.41	0.81	-13.58*
7. ครูประเมินผลการเรียนบ่อย ๆ เพื่อให้ นักเรียนได้กระตือรือร้นอยู่เสมอ	2.90	0.90	3.35	0.83	- 7.73*
8. ภูมิการแจ้งโครงการฝึกปฏิบัติให้ทราบ ล่วงหน้า	2.99	0.89	3.41	0.63	- 8.40*
9. ครูให้ความรู้และแนะนำวิธีการใหม่ ๆ เกี่ยวกับอาชีพนั้น ๆ แก่นักเรียนอยู่เสมอ	2.92	0.88	3.60	0.59	-13.24*

* P < .01

จากตารางที่ 37 จะเห็นว่า ความคิดเห็นของนักเรียนในค่านครูวิชาอาชีพระหว่างสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียน กับความต้องการของนักเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในเรื่อง ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ รวมทั้งการใช้เครื่องมือ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ของครู การเป็นผู้ตรงต่อเวลาและเข้าสอนอย่างสม่ำเสมอ ความเอาใจใส่และอุทิศเวลาในการสอน การสอนให้นักเรียนเป็นผู้ปฏิบัติมากกว่าครูเป็นผู้ปฏิบัติเอง การใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ประกอบการสอน การจัดให้มีการประเมินผลการเรียนบ่อย ๆ มีการแจ้งโครงการฝึกปฏิบัติให้นักเรียนได้ทราบล่วงหน้า การให้ความรู้และแนะนำวิธีการใหม่ ๆ เกี่ยวกับอาชีพที่นักเรียนกำลังเรียนอยู่เสมอ ทั้งนี้แสดงว่า การจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนในค่านครูวิชาอาชีพตามสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน โดยที่ระดับความต้องการของนักเรียนสูงกว่าสภาพที่ทางโรงเรียนจัดให้นักเรียน¹

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹โปรดดูตารางที่ 40 และตารางที่ 43 ในภาคผนวกประกอบ

ตารางที่ 38 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนกับ
ความต้องการของนักเรียนในด้านการแนะแนวและบริการ

ด้านการแนะแนวและบริการ	สภาพที่เป็นจริง ในโรงเรียน		ความต้องการ ของนักเรียน		t
	\bar{x}_1	S.D.	\bar{x}_2	S.D.	
1. โรงเรียนจัดให้มีการสำรวจความถนัดของ นักเรียนก่อนเลือกอาชีพ	2.25	1.01	3.46	0.67	-20.03*
2. โรงเรียนจัดบริการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการ เลือกแผนการเรียนวิชาอาชีพก่อนเลือกเรียน	2.53	0.98	3.47	0.72	-15.46*
3. โรงเรียนจัดให้คำปรึกษาแนะนำแก่นักเรียน เมื่อมีปัญาเกี่ยวกับการเรียนวิชาอาชีพ	2.60	0.96	3.47	0.70	-14.68*
4. โรงเรียนจัดบริการให้ความช่วยเหลือแก่ นักเรียนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์	3.05	0.89	3.46	0.79	- 7.07*
5. โรงเรียนจัดบริการหางานให้นักเรียนทำใน วันหยุดหรือนอกเวลา	1.92	0.97	3.20	0.90	-18.63*
6. โรงเรียนจัดบริการหาข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ ต่าง ๆ และความต้องการของตลาดแรงงาน ในชุมชนเพื่อเป็นแนวทางในการไปประกอบ อาชีพ	2.35	0.98	3.43	0.79	-16.52*
7. ห้องสมุดมีหนังสือและเอกสารเกี่ยวกับวิชา อาชีพไว้ให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าอย่าง เพียงพอ	2.50	0.87	3.55	0.67	-17.50*
8. โรงเรียนบริการจัดจำหน่ายอุปกรณ์การเรียน วิชาอาชีพซึ่งนักเรียนต้องซื้อเป็นส่วนตัวใน ราคาถูก	1.98	0.91	3.36	0.87	-21.26*

ตารางที่ 38 (ต่อ)

ด้านการแนะแนว และบริการ	สภาพที่เป็นจริง ในโรงเรียน		ความต้องการ ของนักเรียน		t
	\bar{x}_1	S.D.	\bar{x}_2	S.D.	
9. โรงเรียนมีบริการจัดหางานให้นักเรียนทำ เมื่อจบการศึกษา	1.61	0.87	3.54	0.77	-30.33*
10. โรงเรียนจัดให้มีการอบรมระเบียบวิธีการ ไปสมัครงาน และทักษะในการสัมภาษณ์ เข้าทำงาน	1.89	0.91	3.53	0.76	-25.36*

*P < .01

จากตารางที่ 38 จะเห็นว่า ความคิดเห็นของนักเรียนในด้านการแนะแนว และบริการระหว่างสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนกับความต้องการของนักเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในเรื่อง การสำรวจความถนัดของนักเรียนก่อนเลือกอาชีพ การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเลือกแผนการเรียนวิชาอาชีพ การให้คำปรึกษาแนะนำเมื่อนักเรียนมีปัญหาการเรียนวิชาอาชีพ การให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ การบริการหางานให้นักเรียนทำ การจัดหาข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพและความต้องการของตลาดแรงงาน การจัดหาหนังสือและเอกสารเกี่ยวกับวิชาอาชีพ การบริการจัดจำหน่ายอุปกรณ์การเรียนวิชาอาชีพ และการจัดให้มีการอบรมระเบียบวิธีการไปสมัครงานและทักษะในการสัมภาษณ์เข้าทำงาน ทั้งนี้แสดงว่า การจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนในด้านการแนะแนวและบริการตามสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน โดยที่ระดับความต้องการของนักเรียนสูงกว่าสภาพที่ทางโรงเรียนจัดให้แก่แก่นักเรียน¹

¹โปรดดูตารางที่ 40 และตารางที่ 44 ในภาคผนวกประกอบ

ตารางที่ 39 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียน
กับความต้องการของนักเรียนในด้านเครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ และ
สถานฝึกงานอาชีพ

ด้านเครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ และสถานฝึกงานอาชีพ	สภาพที่เป็นจริง ในโรงเรียน		ความต้องการ ของนักเรียน		t
	\bar{X}_1	S.D.	\bar{X}_2	S.D.	
1. โรงเรียนจัดให้มีโรงฝึกงาน หรือสถานฝึกงาน ในโรงเรียนให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ	2.51	0.99	3.57	0.76	-15.98*
2. โรงเรียนมีเครื่องมือ และวัสดุอุปกรณ์ เพียงพอกับจำนวนนักเรียน	2.19	0.87	3.59	0.77	-21.41*
3. โรงเรียนจัดให้มีการซ่อมแซมเครื่องมือ และอุปกรณ์ให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้	2.44	0.88	3.49	0.77	-17.38*
4. โรงเรียนจัดหาเครื่องมือ และอุปกรณ์วิชา อาชีพที่ทันสมัยให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึก ปฏิบัติ	2.11	0.89	3.65	0.61	-26.71*
5. โรงเรียนจัดให้นักเรียนได้มีโอกาสไปศึกษา และฝึกงานที่สถานฝึกอาชีพนอกโรงเรียน	1.69	0.81	3.63	0.64	-34.89*

* P < .01

จากตารางที่ 39 จะเห็นว่า ความคิดเห็นของนักเรียนในคานเครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ และสถานฝึกงานอาชีพระหว่างสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนกับความต้องการของนักเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในเรื่อง โรงฝึกงานหรือสถานฝึกงาน จำนวน และสภาพของเครื่องมือและวัสดุอุปกรณ์ การซ่อมแซมเครื่องมือและอุปกรณ์ การจัดหาเครื่องมือ และอุปกรณ์ที่ทันสมัยให้นักเรียนได้ฝึก และการจัดให้นักเรียนได้มีโอกาสไปศึกษาและฝึกงานที่สถานฝึกงานอาชีพนอกโรงเรียน แสดงว่า การจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนใน คานเครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ และสถานฝึกงานอาชีพ ตามสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนไม่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน โดยที่ระดับความต้องการของนักเรียนสูงกว่าสภาพที่ ทางโรงเรียนจัดให้แก่แก่นักเรียน¹

โดยสรุปแล้วผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนในคานหลักสูตร คานการเรียนการสอน คานครูวิชาอาชีพ คานการแนะแนวและบริการ คานเครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ และสถานฝึกงานอาชีพ ระหว่างสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนกับความต้องการของนักเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่สอดคล้องของการจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพในโรงเรียนกับความต้องการของนักเรียน โดยที่ระดับความต้องการของนักเรียนสูงกว่าสภาพที่ทางโรงเรียนจัดให้แก่แก่นักเรียนในทุกคาน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า การจัดแผนการเรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนใน 3 คาน คือ คานหลักสูตร คานการเรียนการสอน และคานครูวิชาอาชีพ โรงเรียนได้จัดให้นักเรียนในระดับมาก หรือเหมาะสมมากอยู่แล้ว แต่ก็ยังไม่ถึงระดับที่นักเรียนต้องการ

¹โปรดดูตารางที่ 40 และตารางที่ 45 ในภาคผนวกประกอบ